

Освѣнъ нѣкои писма до нашитѣ въ Цариградъ него день ние нѣмахме друга работа въ многошумния Парижъ. Надвечеръ само ние ходихме да видимъ извѣстния французски славистъ — профессоръ г. Louis Leger.

VI.

Повторно у Емилъ де Жирарденъ.

По негова покана ние него день ходихме отново при E. de Girardin. Той ни разпита за ауденцията ни при *дюкъ Деказъ* и, като му разправихме всичко въ общи черти, „не ли ви прѣдупрѣдихъ азъ, ни каза съ единъ видъ удовлетворено честолюбие? Както виждате, Франция не е съ турцитѣ; симпатиитѣ ѝ сж къмъ васъ, па и политиката ѝ е за васъ. *Дюкъ Деказъ* е единъ уменъ нашъ политикъ“. Слѣдъ това любознателниятъ публицистъ ни разпита още за много нѣща и ни поиска разни други свѣдѣния за България. Любопитно бѣше, че той, като че да имаше въ кърпа вече вързана една автономна България, та за друго май не се грижеше, а само за нейното уреждане съ извѣстни граници, за нейното бждеще управление, за сношенията на тази автономна България съ своитѣ съсѣди, за влиянието, което ще гледа да добие и да упражнява въ нея една или друга отъ великитѣ сили, главно Русия и Австрия. За всичко това той говорѣше съ дѣйствителна политическа проникателностъ и ни разпитваше и искаше да знае, какво е нашето мнѣние по тия всички въпроси. Най-послѣ дойде редъ и за прѣпоржчителното, което щѣше да ни даде за Тиеръ. „Азъ ще ви дамъ това прѣпоржчително, и вие безъ друго трѣба да идете да видите г. Тиеръ, защото той е едно наше свѣтило въ Франция и неговата политическа опитностъ е рѣдкость. Но трѣба да ви прѣдупрѣдя, че той